

— Е, добръ. Седни, Филипчо, при баща си, а азъ ще кажа на майка ти да те пуца на училище.

Учителтъ почна да показва буквитѣ на Филипчо но той ги знаеше още отъ кѣщи.

— Я нареди тогава името си!

И Филипчо започна: фе-и-фи, ле-и-ли, пе-чо-пчо. Всички се засмѣха.

— Bravo! — каза учителтъ. — Кой те научи да четешъ?

Филипчо се засмѣ и каза:

— Петъръ. Той ми показа веднажъ и азъ ги запомнихъ.

Учителтъ се засмѣ и го попита:

— Ами знаешъ ли нѣкоя молитвичка?

— Зная, каза Филипчо и започна „Татко нашъ“ но той тѣй изговаряше думитѣ, че размѣ всички.

— Чакай, чакай, азъ ще те науча да я казвашъ хубаво, но трѣбва редовно да идвашъ на училище.

И така Филипчо стана редовенъ ученикъ.

Гатанка.

По ливади булѣи млади

Миризмитѣ сладки жънатъ

Отъ трѣвитѣ, отъ цвѣтата,

Отъ росата по листата;

Хемъ ги жънатъ, хемъ ги мѣнатъ

Хемъ ги сипватъ въ панички —

За царчета и царички.